

TAHEREH MAFI

VERSPLINTER ME

Blossom
BOOKS

‘Addie? Addie, word wakker. Addie...’

Kreunend draai ik me om. Ik rek me uit en wrijf met beide handen in mijn ogen. Het is veel te vroeg voor dit gedoe.

‘Addie...’

Nog half in slaap grijp ik James bij zijn kraag, trek hem omlaag en duw zijn hoofd onder het dekbed. Hij gilt, en lachend rol ik hem er zo strak in dat hij niet meer kan ontsnappen.

‘Hou oooooop!’ jammert hij terwijl hij met zijn vuisten tegen het dekbed slaat. ‘Addie, laat me eruit...’

‘Hé... Hoe vaak heb ik nou al gezegd dat je me niet zo moet noemen?’

James probeert me door het dekbed heen te stompen. Ik til hem op en draai hem ondersteboven en weer gilt hij, wild schoppend met zijn benen.

‘Je bent gemeen!’ roept hij terwijl hij zich uit mijn greep probeert te ontworstelen. ‘Als Kenji hier was, zou hij nooit toelaten dat je...’

Meteen verstijf ik. James voelt het: hij wordt slap in mijn armen en

ik laat hem los. Nadat hij zich uit het beddengoed heeft bevrijd kijken we elkaar aan.

James knippert met zijn ogen. Zijn onderlip trilt en hij bijt erop. ‘Weet je of alles goed met hem is?’

Ik schud mijn hoofd.

Kenji ligt nog steeds op de medische afdeling. Niemand weet precies wat er is gebeurd, maar de mensen praten. Ze fluisteren.

Ik staar naar de muur. James praat gewoon door, maar ik ben te afgeleid om te horen wat hij zegt.

Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat Juliette iemand zo veel pijn kon doen.

‘Iedereen zegt dat hij weg is,’ zegt James nu.

Dit vang ik wel op.

‘Wat?’ Geschrokken draai ik me naar hem om. ‘Hoe?’

James haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Ze zeggen dat hij uit zijn kamer is ontsnapt.’

‘Waar heb je het over? Waarom zou hij uit zijn kamer zijn ontsnapt?’

Opnieuw gaan James’ schouders omhoog. ‘Waarschijnlijk wilde hij hier niet langer blijven.’

‘Maar... wat?’ Verward kijk ik hem aan. ‘Betekent dat dat hij zich beter voelt? Heeft iemand tegen je gezegd dat het beter met hem ging?’

Er verschijnt een frons op zijn voorhoofd. ‘Wilde je dan dat het beter ging? Ik dacht dat je hem niet mocht.’

Ik zucht. Haal een hand door mijn haar. ‘Natuurlijk mag ik hem wel. Oké, ik weet dat we vaak ruzie hebben, maar we zitten hier ook zo dicht op elkaar gepropt. En hij heeft altijd overal een mening over...’

James kijkt me met een vreemde blik aan. ‘Dus... je wilt hem niet vermoorden? Je zegt altijd dat je hem wilt vermoorden.’

‘Als ik zoiets zeg, meen ik dat toch niet serieus.’ Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden. ‘We zijn al eeuwen bevriend. Ik maak me zorgen om hem.’

‘Ooo-ké...’ zegt James voorzichtig. ‘Jij bent raar, Addie.’

Nu schiet ik toch in de lach. ‘Waarom ben ik raar? En hé, noem me geen Addie. Je weet dat ik daar een pesthekel aan heb...’

James valt me in de rede. ‘Ja, alleen snap ik nog steeds niet waarom. Mam zei altijd Addie tegen je...’

‘Ja, en mam is dood, weet je nog?’ Mijn stem klinkt opeens scherp. Mijn handen heb ik tot vuisten gebald. En als ik de blik op James’ gezicht zie, krijg ik meteen spijt van mijn harde woorden. Ik ontspan mijn vingers. Haal diep adem.

James slikt. ‘Sorry,’ zegt hij zachtjes.

Een knikje, dan keer ik mijn gezicht af. ‘Ja. Ook sorry.’ Ik trek een shirt over mijn hoofd. ‘Dus Kenji is weg? Jemig, dat hij hem zomaar smeert...’

‘Hoezo is Kenji weg?’ vraagt James. ‘Ik dacht dat je zei dat je niet eens wist of hij...’

‘Maar ik dacht dat jij net zei...’

Alle twee zijn we stil. We staren elkaar aan.

James is de eerste die praat. ‘Ik zei dat Wárner weg is. Iedereen heeft het erover dat hij gisteravond is ontsnapt.’

Alleen al het horen van zijn naam maakt me woest. ‘Blijf hier,’ zeg ik, wijzend naar James. Tegelijkertijd grijp ik naar mijn laarzen.

‘Maar...’

‘Hier blijven tot ik terug ben!’ schreeuw ik nog en dan ben ik de deur al uit gestormd.

Die klootzak. Niet te geloven.

Terwijl ik keihard op Castles deur sta te bonken, komt Ian eraan door de gang. Hij ziet me staan en zegt onder het lopen: 'Daar is hij niet.'

Ik grijp zijn arm beet. 'Is het waar? Is Warner echt ontsnapt?'

Ian zucht. Duwt zijn handen in zijn zakken. Ten slotte knikt hij.

Het liefst zou ik mijn vuist dwars door de muur slaan.

'Ik moet mijn pak gaan aantrekken.' Ian rukt zich los. 'En dat kun jij beter ook doen. Na het ontbijt vertrekken we.'

'Meen je dat? We gaan gewoon vechten... ondanks alle shitsooi die er speelt?'

'Natuurlijk gaan we vechten,' snauwt Ian. 'Langer wachten kan niet, dat weet jij ook. De opperbevelhebber stelt zijn plannen om burgers aan te vallen heus niet uit. Het is te laat om nu nog terug te krabbelen.'

'En Warner dan?' vraag ik dwingend. 'Gaan we niet eerst proberen hem te vinden?'

'Misschien.' Ian haalt zijn schouders op. 'Doe je best en kijk tijdens het vechten of je hem ergens ziet.'

'Jezus.' Ik barst bijna van woede; het lukt me nauwelijks nog om normaal uit mijn ogen te kijken. 'Ik kan Castle wel vermoorden... Dat hij dit heeft laten gebeuren! Dat hij zo verdomde soft met hem is geweest...'

'Hou je een beetje in, man,' onderbreekt Ian me. 'We hebben wel wat anders aan onze kop. En hé...' – hij grijpt me bij mijn schouder, kijkt me recht in de ogen – '... je bent echt niet de enige die kwaad is op Castle. Maar dit is niet het moment.'

Ik schud zijn hand van me af, werp hem een woedende blik toe en ren terug de gang in.

Als ik terugkom, zit James vol vragen, maar ik ben nog altijd zo

woedend dat het niet lukt me op hem te richten. Niet dat het iets uitmaakt: James is zo koppig als de pest. Terwijl ik mijn holsters omgesp en de wapens erin doe, blijft hij maar doorvragen.

‘Maar wat zei hij daarna dan?’ wil James weten. ‘Nadat je zei dat we eerst Warner moeten vinden?’

Ik trek mijn broek op en strik de veters van mijn laarzen.

James tikt op mijn arm. ‘Adam.’ Weer tikt hij. ‘Wist hij waar Castle was?’ Nog een tik. ‘Zei hij hoe laat jullie vandaag moeten vertrekken?’ En tik. ‘Adam, hoe laat ga je...’

Als ik hem optil, krijst hij. Ik zet hem in een hoek van de kamer.

‘Addie...’

Ik gooi een deken over zijn hoofd.

Schreeuwend rukt James aan de deken, tot het hem lukt het ding van zich af te trekken en op de grond te gooien. Zijn gezicht is rood, hij heeft zijn vuisten gebald en is eindelijk woest.

Ik schiet in de lach. Ik kan er niets aan doen.

James is zo verontwaardigd dat hij de woorden er haast uit lijkt te spugen. ‘Kenji zei dat ik net zo veel recht heb als ieder ander om te weten wat hier gebeurt. Kenji wordt nooit boos als ik hem dingen vraag. Kenji negeert me nooit. En hij is nooit gemeen tegen me, en jij bent w-wel gemeen en ik haat het als je m-me uitlacht...’

Pas als James’ stem breekt, kijk ik op. Ik zie de tranen over zijn wangen stromen. ‘Hé,’ zeg ik terwijl ik door de kamer naar hem toe loop. ‘Hé, hé.’ Ik pak zijn schouder beet, laat me op een knie zakken. ‘Wat is er aan de hand? Waar komen die tranen vandaan? Wat is er gebeurd?’

‘Je gaat weg.’ James hikst.

‘Ah, kom op,’ verzucht ik. ‘Je wist toch dat ik zou gaan? Hier hebben we het al zo vaak over gehad, dat weet je toch?’

‘Je gaat dood.’ Opnieuw een hik.

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Ik wist niet dat jij de toekomst kon voor-
spellen.’

‘Addie...’

‘Hé...’

‘Ik noem je geen Addie als er anderen bij zijn!’ protesteert James voor ik de kans heb er iets van te zeggen. ‘Ik snap niet waarom je er zo boos van wordt. Je zei dat je het fijn vond als mam je Addie noemde. Waarom mag ik het dan niet?’

Zuchtend kom ik overeind en woel met een hand door zijn haren. James maakt een verstikt geluid en deinst achteruit.

‘Wat is er?’ vraag ik. Ik schuif één broekspijp omhoog om een semi-automatisch pistool in de holster om mijn been te doen. ‘Ik ben al tijden soldaat. Je weet wat de gevaren zijn. Wat is er opeens zo anders?’

James is zo lang stil dat het opvalt. Ik kijk op.

‘Ik wil met je mee.’ Met een beverige hand veegt hij zijn neus af. ‘Ik wil ook vechten.’

Mijn lichaam verstijft. ‘Daar gaan we het niet weer over hebben.’

‘Maar Kenji zei...’

‘Het kan me geen fuck schelen wat Kenji zei! Je bent pas tien, een klein kind! Jij gaat niet vechten in wat voor oorlog dan ook. Als er gevochten wordt, blijf jij uit de buurt, begrepen?’

James staart me aan.

‘Ik zei: begrepen?’ Ik loop tot vlak voor hem en grijp zijn armen vast.

James krimpt in elkaar. ‘Ja,’ fluistert hij.

‘Ja, wat?’

‘Ja, Adam.’ Hij staart nu naar de grond.

Mijn ademhaling lijkt wel op hol geslagen; mijn borst gaat snel op en

neer. 'Klaar,' zeg ik zachtjes. 'Zo is het klaar. Ik wil het hier nooit meer over hebben. Nooit.'

'Oké, Addie.'

Ik slik.

'Het spijt me, Addie.'

'Trek je schoenen aan.' Ik staar naar de muur. 'Tijd om te ontbijten.'

TWEE

‘Hi.’ Juliette staat naast mijn tafel en staart me aan alsof ze zenuwachtig is. Alsof we dit nooit eerder hebben gedaan.

‘Hé,’ zeg ik.

Alleen al het zien van haar gezicht bezorgt me pijn in mijn hart, maar als ik heel eerlijk ben, heb ik geen flauw benul meer wat er nu precies tussen ons speelt. Ik heb haar beloofd dat ik een oplossing zou vinden – en ik heb me kapot getraind, echt waar – maar wat er gisteravond is gebeurd, heeft me de stuipen op het lijf gejaagd, daar zal ik niet over liegen. Als zij je aanraakt, is het menens, meer dan ik tot nu toe dacht.

Ze had Kenji wel kunnen doden. En ik weet niet eens zeker of ze dat niet ook heeft gedaan.

En toch, ondanks alles, verlang ik naar een toekomst voor ons tweeën. Ik wil er gewoon van uitgaan dat we ooit ergens zullen wonen waar we veilig zijn. Waar we samen kunnen zijn, zonder gezeik. Die droom kan en wil ik nog niet opgeven. Ik wil óns nog niet opgeven.

Ik knik naar een lege stoel. ‘Wil je niet even gaan zitten?’

Dat doet ze.

Een tijdje zitten we zwijgend aan tafel; zij prikt in haar eten, ik in het mijne. Meestal krijgen we elke ochtend hetzelfde: een lepel rijst, een kom groentebouillon, een stuk keihard brood en – op goeie dagen – een bakje pudding. Veel soeps is het niet, maar het doet wat het moet doen en meestal zijn we er blij mee. Toch lijkt vandaag geen van ons beiden erg veel trek te hebben.

En onze tong hebben we ook al verloren.

Zuchtend wend ik mijn gezicht af. Ik heb geen idee waarom het vanmorgen zo moeilijk is om iets tegen haar te zeggen – misschien komt het doordat Kenji er niet is – maar het gevoel tussen ons is de laatste tijd sowieso veranderd. Ik wil zo graag bij haar zijn, en tegelijkertijd voelde het nog nooit zo gevaarlijk om in haar buurt te zijn. Elke dag voel ik me verder van haar verwijderd. En soms denk ik wel eens dat hoe harder ik probeer haar vast te houden, hoe meer zij zich probeert los te rukken.

Ik wilde dat James opschoot met het halen van zijn ontbijt. Als hij erbij zit, gaat het misschien makkelijker. Ik recht mijn rug en kijk de eetzaal rond tot ik hem zie; hij staat met een groepje vrienden te praten. Ik probeer hem te wenken, maar hij lacht net ergens om en merkt het niet. Dat joch is echt bijzonder. Hij is zo sociaal – en ook zo populair hier – dat ik me wel eens afvraag waar hij dat vandaan heeft. In veel opzichten is hij precies het tegenoverstelde van mij. Hij vindt het fijn om zo veel mogelijk mensen om zich heen te hebben; ik houd ze juist het liefst uit de buurt.

Juliette is de enige echte uitzondering op die regel.

Weer kijk ik naar haar. Terwijl ze schichtig de eetzaal rondkijkt, valt me op dat haar ogen roodomrand zijn. Ze ziet er klaarwakker en tegelijkertijd doodop uit, en het lijkt wel of ze niet stil kan blijven zitten.

Onder tafel tikt haar voet zenuwachtig op de vloer en haar handen trillen een beetje.

‘Hé, gaat het wel?’ vraag ik.

‘Ja, zeker,’ antwoordt ze veel te snel, maar tegelijk schudt ze haar hoofd.

‘Heb je, eh... een beetje geslapen vannacht?’

‘Ja.’ Ze zegt het woord een paar keer. Dat doet ze soms – dan herhaalt ze een woord steeds opnieuw. Ik weet niet of ze het zelf eigenlijk wel doorheeft.

‘Heb jij goed geslapen?’ vraagt ze. Haar vingers trommelen op tafel, daarna op haar arm. Steeds weer tuurt ze de eetzaal rond. Ze wacht niet eens tot ik antwoord en zegt: ‘Heb je al iets over Kenji gehoord?’

Op dat moment begrijp ik het.

Natuurlijk gaat het niet goed met haar. Natuurlijk heeft ze vannacht niet geslapen. Gisteravond heeft ze bijna een van haar beste vrienden vermoord. Ze begon zichzelf juist voorzichtig te vertrouwen, was niet meer zo bang voor zichzelf, en nu is ze terug bij af. Shit. Ik heb nu al spijt dat ik erover begonnen ben.

‘Nee, nog niet.’ Er gaat een huivering door me heen. ‘Maar,’ vervolg ik, om snel van onderwerp te veranderen, ‘ik hoor dat mensen flink pissig zijn op Castle vanwege wat er met Warner is gebeurd.’ Ik schraap mijn keel. ‘Heb je al gehoord dat hij is ontsnapt?’

Juliette laat haar lepel vallen. Hij klettert op de vloer en ze lijkt het niet eens te merken. ‘Ja,’ zegt ze zacht. Ze knippert met haar ogen en staart naar haar bekertje water, vouwt het servetje in haar handen steeds weer open en dicht. ‘Mensen hadden het erover in de gangen. Weten ze al hoe hij weg heeft kunnen komen?’

‘Ik geloof het niet.’ Fronsend kijk ik haar aan.